

พหุสังคม

(Plural Society)*

ระวีวรรณ ชุ่มพฤษณ์

พหุสังคม หมายถึงสภาพสังคมที่ประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ (Ethnic group) ต่าง ๆ หลายกลุ่ม รวมกันอยู่ภายใต้ระบบการเมือง การปกครองเดียวกัน กลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันนี้ต่างก็มีศาสนา วัฒนธรรม ภาษา รวมทั้งแนวความคิด ความเชื่อ และวิถีชีวิตเป็นของตนเอง แม้แต่ในทางเศรษฐกิจก็มีการแบ่งงานกันทำตามเชื้อชาติ ตัวอย่างของประเทศที่ได้ชื่อว่าเป็นพหุสังคม ได้แก่ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และแอฟริกาใต้

ประเทศมาเลเซีย ประกอบด้วย

ส่วนที่เป็นคาบสมุทรมลายู และบอร์เนียวเหนือ คือซาบฮาร์ (Sabah) และซาราวัก (Sarawak) พิจารณาตามสภาพภูมิศาสตร์ คาบสมุทรมลายูตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ ช่องแคบมะละกา (Straits of Melaka) ที่กั้นระหว่างคาบสมุทรมลายูกับเกาะสุมาตราของอินโดนีเซีย เป็นทางผ่านที่มีความสำคัญมากในการเชื่อมการติดต่อระหว่างตะวันออกและตะวันตก ในอดีตได้มีการติดต่อค้าขายระหว่างกลุ่มชนชาติต่าง ๆ กับมาเลย์โดยใช้เส้นทางนี้ ทั้งจากชวา และเกาะอื่น ๆ ในละแวกใกล้เคียง รวมทั้งจากอารเบีย อินเดีย จีน และยุโรปในเวลาต่อมา กลุ่ม

ชนชาติเหล่านี้ไม่ได้เข้ามาค้าขายเพียงอย่างเดียว แต่ได้เข้ามาตั้งรกรากโดยการแต่งงานกับคนพื้นเมือง บางกลุ่มเข้ามาเผยแพร่ศาสนา การอพยพเข้ามาของจีนและอินเดียโดยเฉพาะในช่วงที่อังกฤษเข้ามาปกครองมีผลต่อเนื่องมาจนปัจจุบัน

*บทความนี้เรียบเรียงจากงานของ S. Husin Ali, *The Malays: Their Problems and Future*, (Kuala Lumpur: Heinemann Educational Books (Asia) Ltd, 1981) p. 109-123.

จากสำมะโนประชากร ปี 1970 (ดูตารางที่ 1 และ 2 ประกอบ) ประชากรในคาบสมุทรมมาเลเซียทั้งหมดมี 8,810,348 คน ประกอบด้วย มาเลย์ 4,685,838 คน (53.2%) จีน 3,122,850 คน (35.4%) อินเดีย 932,629 คน (10.6%) และกลุ่มอื่น ๆ อีก 69,531 คน (0.8%) กลุ่มมาเลย์ จีน และอินเดีย ถือว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใหญ่ ในคาบสมุทรมมาเลเซีย ถึงแม้จะมีกลุ่มย่อยอื่น ๆ อีกก็ตาม เพื่อให้เห็นความเป็นพหุสังคมของมาเลเซียชัดเจนขึ้น ขอให้ดูจากการจัดกลุ่มชุมชนย่อยในกลุ่มชาติพันธุ์ใหญ่ ทั้งในเขตคาบสมุทรมมาเลเซีย และรวมทั้งในซาบাহ์และซาราวักด้วย

ความแตกต่างในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้เห็นได้ชัดเจน และสามารถจำแนกแยกแยะได้ว่าใครอยู่กลุ่มชาติพันธุ์ไหน ทั้งนี้จากการแต่งกาย รูปร่างกาย หน้าตา ผิวพรรณ ภาษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรทัดฐานทางวัฒนธรรม (Cultural Norms) ของแต่ละกลุ่ม สำหรับมาเลย์ซึ่งเป็นคนพื้นเมืองเดิมถือว่าตนเป็นบุตรของแผ่นดิน (son of the soil ภาษามาเลย์ใช้คำว่า Bumiputra) นับถือศาสนาอิสลาม¹ ซึ่งต้องละหมาดวันละ 5 เวลา ถือศีลอดในเดือนรามาดี² และถ้าเป็นไปได้ก็จะไปแสวงบุญที่เมกกะ วิถีการดำรงชีวิตทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย ความเชื่อ อาหารการกินฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลมาจากศาสนาทั้งสิ้น สำหรับจีนถึงแม้ว่าจะนับถือศาสนาพุทธทศกัณฐ์ไปกับลัทธิเต๋า (Taoism) และบางกลุ่มเป็นคริสต์ แต่อิทธิพลของศาสนาก็ไม่ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากเท่ากับกลุ่มมาเลย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาเลย์ที่อยู่ตาม

หมู่บ้านในชนบท ส่วนอินเดียมีกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มาจากอินเดียตอนใต้ คือพวก Tamil ส่วนใหญ่เป็นฮินดู ถึงแม้จะมีอยู่บ้างที่เป็นมุสลิม กลุ่มอินเดียมีความศรัทธาและผูกพันกับความเชื่อของตนเองอย่างมาก มีพิธีกรรมทางศาสนาเป็นของตนเองโดยเฉพาะ³

ปัจจัยที่จำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ไม่ได้จำกัดอยู่แต่ลักษณะซึ่งถ่ายทอดได้ทางกรรมพันธุ์อย่างเดียว แต่ยังมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและผลสำเร็จของแต่ละกลุ่ม ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ การกระจายตัวของประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพ การศึกษา การเมือง

ต่อไปจะพิจารณาปัจจัยเหล่านี้ตามลำดับ จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าประมาณหนึ่งในสามของประชากรในคาบสมุทรมมาเลย์อยู่ในเขตเมือง ในจำนวนประชากรที่อยู่ในเขตเมืองที่หนึ่งในห้าเป็นมาเลย์ หนึ่งในสองหรือครึ่งหนึ่งเป็นจีน และประมาณหนึ่งในสามเป็นอินเดีย กลุ่ม Non-Malays มักตั้งถิ่นฐานอยู่ตามเมืองใหญ่ที่มีโอกาสทางเศรษฐกิจดี จะเห็นได้ว่าถิ่นที่อยู่อาศัยของประชากรหรือการกระจายตัวของประชากรนั้นเกี่ยวข้องโดยตรงกับอาชีพและรายได้ ในชนบทมาเลย์ส่วนใหญ่มีอาชีพในการเกษตร โดยเฉพาะการทำนาและสวนยาง คนจีนนอกจากจะทำสวนยางแล้วก็ยังทำสวนผักต่าง ๆ ด้วย ส่วนอินเดียส่วนมากเป็นลูกจ้างในสวนยางขนาดใหญ่ ในเขตเมืองนั้นมีความแตกต่างในอาชีพมากเช่น งานในโรงงาน งานก่อสร้าง งานธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งงานเหล่านี้ส่วนใหญ่คนจีนเป็นผู้

ดำเนินกิจการ การทำงานราชการและงานบริการต่าง ๆ ของรัฐเป็นของกลุ่มมาเลย์ การกระจายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ตามลักษณะการประกอบอาชีพเห็นได้ชัดจากตารางที่ 4 จากตารางปรากฏว่าในปี 1970 มากกว่าสองในสามหรือ 67.6% ของมาเลย์ทำงานเกษตร ในขณะที่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกลุ่มเดียวกันนี้ทำงานเหมืองแร่ ก่อสร้างและค้าขาย ในทางตรงกันข้าม กลุ่ม Non-Malays โดยเฉพาะอย่างยิ่งจีนมากกว่าสองในสาม ที่ทำงานเหมืองแร่ (66%) งานโรงงาน (65.4%) งานก่อสร้าง (72.1%) และการพาณิชย์ (65.3%)

เมื่อมาถึงจุดนี้เราพอจะบอกได้ว่ากลุ่มไหนเป็นกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี รายได้เฉลี่ยในเขตชนบทนั้นประมาณ \$200 ต่อเดือน ในขณะที่รายได้ในเขตเมืองมากเป็นสองเท่ากว่าเล็กน้อยคือ \$428 ต่อเดือน ในปี 1970, 49.3% จาก 1.6 ล้านครัวเรือนในเขตคาบสมุทรมมาเลย์เป็นครัวเรือนที่ยากจน ซึ่งประมาณว่ามีรายได้ต่อคนต่อครัวเรือนประมาณ \$25 ในระหว่างกลุ่มครัวเรือนที่ยากจนนั้น 89.2% อยู่ในเขตชนบท คนในชนบทส่วนใหญ่คือมาเลย์ จึงไม่ต้องสงสัยเลยเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ แล้ว มาเลย์จะมีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือนต่ำที่สุดคือ \$172 ในขณะที่จีน และอินเดียเป็น \$394 และ \$304 ตามลำดับ

¹ อาจกล่าวได้ว่าถ้าเป็นมาเลย์ต้องเป็นมุสลิม

² เดือนรามาดี (Ramadan) เดือนที่เก้าของปฏิทินมุสลิม

³ ในประเทศมาเลเซีย กลุ่มอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากมาเลย์มักเรียกว่า Non-Malays.

ในเรื่องของการศึกษาก็เช่นเดียวกันที่มีการกระจายออกไปตามเชื้อชาติ จากการสำรวจครัวเรือน ในปี 1967-68 ปรากฏว่า 87% ของเด็กมาเลย์เข้าเรียนในโรงเรียนมาเลย์ 85% ของจีนที่เข้าเรียนในโรงเรียนจีน และในทำนองเดียวกัน 67% ของอินเดียนเรียนในโรงเรียน Tamil เฉพาะในโรงเรียนอังกฤษเท่านั้นที่ปรากฏว่ามีการผสมผสานระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ อย่างแท้จริง โรงเรียนเหล่านี้ใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มของตนเป็นสื่อกลางในการสอน คือภาษามาเลย์ ภาษามลายู และภาษา Tamil แต่ต่อมาในปี 1970 ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการสอนโดยกำหนดให้ภาษามาเลย์เป็นสื่อกลางในการสอนให้เหมือนกันหมดทุกโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเชื้อชาติใด การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นไปทีละขั้นตอนโดยเมื่อถึงปี 1980 ทุกชั้นเรียนในระดับประถมและมัธยมจะใช้ภาษามาเลย์เหมือนกันหมดทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามสภาพโรงเรียนที่คงลักษณะเด่นเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติก็ยังคงมีอยู่ ไม่เฉพาะในระดับโรงเรียนเท่านั้นแต่รวมระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยด้วย เช่น Institiut Teknologi Mara นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นมาเลย์ ในขณะที่ Tunku Abdul Rahman College นักศึกษาเกือบทั้งหมดเป็นจีน Universiti Malaya เป็นมหาวิทยาลัยที่ประกอบด้วยนักศึกษาจากทุกกลุ่มเชื้อชาติ ในขณะที่ Universiti Kebangsaan และ Universiti Pertanian รวมทั้ง Universiti Teknologi นักศึกษา

¹ดูเพิ่มเติมจากกฤษณี วรรณสุด และ พิศวี ลีโรส, *พื้นฐานการเมือง เศรษฐกิจสังคมในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้* (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516).

ส่วนมากเป็นมาเลย์ ในทางกลับกันประมาณ 80% ของนักศึกษาในระดับวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยที่ศึกษาอยู่นอกประเทศเป็นกลุ่ม Non-Malays

ในทางการเมืองกล่าวได้ว่าพรรคการเมืองส่วนมากประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากกลุ่มเชื้อชาติเดียวกันเท่านั้น นโยบายและโครงสร้างขององค์การในพรรคการเมืองเหล่านี้เป็นไปเพื่อกลุ่มชุมชนเชื้อชาติของตน กลุ่มมาเลย์มีพรรคการเมืองใหญ่ ๆ สองพรรค คือ UMNO (The United Malays National Organization) ซึ่งค่อนข้างจะเป็นเสรีชาตินิยมมาเลย์อีกพรรคหนึ่งคือ PMIP (Pan Malayan Islamic Party) ซึ่งยึดถืออุดมการณ์ทางศาสนาอิสลามเป็นหลัก กลุ่มจีนก็มี พรรค MCA (Malay Chinese Association) และ DAP (Democratic Action Party) และพรรค Gerakan สมาชิก พรรค MCA มีเฉพาะคนจีนเท่านั้น พรรค DAP และ Gerakan ถึงแม้ว่าจะเป็นพรรคร่วมระหว่างเชื้อชาติต่าง ๆ แต่ก็ไม่มีเสียงสนับสนุนจากมาเลย์มากนัก ส่วนพรรค MIC (Malay Indian Congress) เป็นของกลุ่มอินเดียน ก่อนได้อิทธิพล พรรค UMNO, MCA และ MIC ได้ร่วมมือกันจัดตั้งเป็นพรรค Alliance ขึ้น และจากปี 1974 พรรค PMIP พรรค Gerakan และพรรคฝ่ายค้านอื่น ๆ ได้ร่วมมือกับพรรค Alliance เพื่อจัดตั้ง National Front² (หลังจากปี 1974 พรรค PMIP รู้จักในชื่อของ Parti Islam Se Malaysia หรือ PAS) การร่วมมือกันของพรรคการเมืองต่าง ๆ เหล่านี้เป็นไปในระดับของการจัดองค์การอย่างแท้จริงและมีขอบเขตอยู่เฉพาะระดับผู้นำพรรคเท่านั้น แต่ภายในพรรคการเมืองต่าง ๆ ก็ยังคงลักษณะเฉพาะกลุ่มชนเชื้อชาติ

ต่าง ๆ ของตนเหมือนเดิม

จะเห็นได้ว่านอกเหนือจากความแตกต่างในกลุ่มชาติพันธุ์ที่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้อย่างชัดเจนแล้ว ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองก็เป็นปัจจัยที่แยกกลุ่มชนเชื้อชาติต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีความแบ่งแยกระหว่างกลุ่มชนเชื้อชาติต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้ว แต่ก็ยังคงมีความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มด้วยกันกัน ทั้ง ๆ ที่ระยะห่างทางสังคม (Social distance) ระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ จะสูงก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเชื้อชาตินั้นมีหลายระดับ ทั้งในระดับบุคคลต่อบุคคล ระหว่างกลุ่มชนชั้นต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติ และความสัมพันธ์ระหว่างองค์การต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติ การที่รัฐบาลกำหนดให้ภาษามาเลย์เป็นภาษาประจำชาติ และการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงการจัดการศึกษาของชาติในปี 1970 นั้นเป็นความพยายามที่จะสร้างเอกภาพของชาติ แต่ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลก็ได้ให้อิทธิพลต่าง ๆ แก่มาเลย์มากกว่ากลุ่ม Non-Malays ซึ่งไม่เป็นผลดีในการสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนต่างกลุ่มเชื้อชาติเป็นการยากมากที่จะผสมผสานกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ นี้เข้าด้วยกัน トラบใดที่ยังไม่มีการประสานผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างกลุ่มชนเชื้อชาติต่าง ๆ ได้ ความแตกต่างและความขัดแย้งระหว่างกลุ่มจะยังคงมีอยู่ต่อไป

²ดูรายละเอียดจาก Institute of Southeast Asian Studies, *Southeast Asian Affairs 1978*, (Singapore : Heinemann Educational Books (Asia) Ltd., 1978), p. 151-164.

กลุ่มชนชนย่อยในกลุ่มชาติพันธุ์ใหญ่

PENINSULA MALAYSIA

MALAY	CHINESE	INDIAN	OTHER
Malay	Hokkien	Indian Tamil	Thai
Indonesian	Cantonese	Telugn	Other Asian
Negrito	Khek (Hakka)	Malayali	European
Jakun	Teochew	Punjabi	Eurasian
Semai	Hainanese	Other Indian	Others
Tamair	Kwongsai	Pakistani	
Other Orang Asli	Hokchiu	Ceylon tamil	
Other Malays	Henghua	Other Ceylonese	
	Hokchia		
	Other Chinese		

SABAH

KADAZAN	OTHER INDIGENOUS	CHINESE	OTHER
Kandazan	Lotud	Hakka	Native of Sarawak
Kwijan	Rungus	Cantonese	Native of Philippines
	Tambanus	Hokkien	European
MURUT	Dumpas	Teochew	Eurasian
Murut	Maragang	Hainanese	Indian
	Paitari	Others	Cocos Islander
BAJAU	Idahan		
Bajau	Minokok		
Illanun	Rumanau		
	Mangka'ak		
MALAY	Sulu		
Malay	Orang Sungai		
	Brunei		
INDONESIAN	Kadayan		
Indonesian	Bisaya		
	Tidong		
	Sino-native		
	Others		

SARAWAK

MALAY	OTHER INDIGENOUS	CHINESE	OTHER
Malay	Bisayah	Cantonese	Indian
	Kadayan	Foochow	Indonesian
MELANAU	Kayan	Hakka	European
Malanau	Kenyah	Henghua	Eurasian
	Kelabit	Hokkien	Others
SEA DAYAK	Murut	Hainanese	
Sea Dayak	Pumatt	Teochew	
	Others	Others	
LAND DAYAK			
Land Dayak			

Source - 1970 General Report Population Census of Malaysia vol. 1, p. 288

ตารางที่ 1

มาเลเซีย : การกระจายตัวของประชากรตามเชื้อชาติ 2513

	รวม	ร้อยละ
รวม	8,810,348	100.0
มาเลย์	4,685,338	53.2
จีน	3,122,850	35.4
อินเดีย	932,629	10.6
อื่น ๆ	69,531	0.8

แหล่งที่มา : R. Chander, *Golongan Masyarakat - Banci Penduduk dan Perumahan Malaysia 1970*, Jabatan Perangkaan Malaysia Kuala Lumpur, 1972, p.6 Table VI.

ตารางที่ 2

มาเลเซีย : กระจายตัวตามเชื้อชาติในแต่ละรัฐ

	มาเลย์	จีน	อินเดีย
ตรังกานู	93.9	5.4	0.6
กลันตัน	92.8	5.3	0.8
ปะลิส	79.4	16.2	2.0
เคดาห์	70.7	10.3	8.4
ปะหัง	61.2	31.2	7.3
ยะโฮร์	53.4	30.4	6.7
มะละกา	51.8	39.6	7.8
นะกรี เซมีตัน	45.4	38.1	16.1
เปรัก	43.1	42.5	14.2
สลังงอร์	34.6	46.3	18.3
ปีนัง	30.7	56.1	11.5

แหล่งที่มา : R. Chander, *Golongan Masyarakat - Banci Penduduk dan Perumahan Malaysia 1970*, Jabatan Perangkaan Malaysia, Kuala Lumpur, 1972, p.32, Table XIV.

ตารางที่ 3

มาเลเซีย : การกระจายตัวของเชื้อชาติในเขตเมืองและชนบท 2513

	เมือง		ชนบท	
		%		%
รวม	2,530,433	28.7	6,279,015	71.3
มาเลย์	699,372	14.9	3,986,466	85.1
จีน	1,479,225	47.4	1,643,125	52.6
อินเดีย	323,435	34.7	609,194	65.3
อื่น ๆ	28,401	40.8	41,130	59.2

แหล่งที่มา : R. Chander, Golongan Masyarakat.- Banci Penduduk dan Perumahan Malaysia 1970. Jabatan Perangkaan Malaysia, Kuala Lumpur, 1972, p.30, Table XI.

ตารางที่ 4

การจ้างงานตามเชื้อชาติในประเภทต่าง ๆ, มาเลเซีย 2513

	มาเลย์	% ของ ประเภท	จีน	% ของ ประเภท	อินเดีย	% ของ ประเภท	อื่น ๆ	% ของ ประเภท	รวม	% ของ ประเภท การจ้างงาน
เกษตร ป่าไม้ และประมง	925.4	67.6	293.0	21.4	188.3	16.1	12.3	0.9	1,369	49.1
เหมืองแร่	21.1	24.5	56.1	69.0	7.1	8.4	0.7	0.6	85	3.1
โรงงาน	84.4	28.0	191.0	65.4	15.6	5.3	1.2	0.4	922	10.5
ก่อสร้าง	16.9	21.7	56.2	72.1	4.7	5.0	0.2	0.2	78	2.8
บริการสาธารณูปโภค	10.2	48.6	3.8	18.0	6.8	32.3	0.3	1.4	21	0.8
ขนส่งและคมนาคม	49.0	42.0	45.5	39.6	19.7	17.1	0.8	0.7	115	4.1
ค้าขาย	69.3	23.3	192.6	65.3	31.6	10.7	1.5	0.5	295	10.9
บริการ	258.1	44.5	188.5	35.7	73.9	14.0	9.5	1.8	528	100.0
รวม	1,482.4	51.5	1,029.7	36.9	297.6	10.7	26.5	0.9	2,788	100.0
แรงงาน	1,557.0		1,108.9		334.4		26.0		3,028	
%	51.5		36.6		11.1		0.8		100	
ไม่มีงานทำ	124.6		82.2		36.8		-		243	
%	8.0		7.4		11.0		-		80	
ประชากร	4,841.3		3,285.6		681.6		73.0		9,181	
%	52.7		35.8		10.7		0.8		100	

แหล่งที่มา : Mid-Term Review of the Second Malaysia Plan, Government Printers, Kuala Lumpur, 1973, p.77, Table 4-4

ตารางที่ 5

ร้อยละของครัวเรือนที่มีความสมบูรณ์มาเลเซีย จำแนกตามรายได้ปี 2513 (1970)

ระดับรายได้ (ต่อเดือน)	มาเลย์	จีน	อินเดียชน	อื่นๆ	รวม
\$ 10-99	84.5	9.6	4.9	1.0	100.0
\$ 100-199	60.8	24.9	14.0	0.3	100.0
\$ 200-399	40.3	46.0	13.5	0.2	100.0
\$ 400-699	31.6	55.7	12.1	0.6	100.0
\$ 700-1499	23.2	61.4	12.5	2.9	100.0
\$1500-2999	14.0	62.1	13.6	10.3	100.0
\$3000 และมากกว่า	12.1	52.0	17.3	18.6	100.0

ที่มา : Raymond Lee, A study of Interaction and Integration Among some Malay and Chinese Students, M.A. Thesis, University of Malaya, 1975, p.33 Table 2.7 (Adapted from Mid-Term Review of The Second Malaysia Plan, p.4 Table 1.2)

บรรณานุกรม

1. อุษณี กรรณสุด, พงษ์วิไลโรต, พันฐาน
การเมือง เศรษฐกิจ สังคม ในกลุ่ม
ประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้,
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพมหานคร, 2516
2. Chander, R. 1970 General Report Population census of Malaysia, Jabatan Perangkaan, Kuala Lumpur, 1977.
3. Husin Ali, S., The Malays Their Problems and Future, Heinemann Asia, Kuala Lumpur, 1981.
4. Institute of Southeast Asian Studies, Southeast Asian Affairs 1978, Heinemann Asia, Singapore, 1978.

